

Изъ селски, широки дворове распърпаха са, запишяха дребни пици, забъркаха и курникъ, и кокошерникъ, бѣгатъ да са скріятъ подъ майчини крилѣ, тичатъ да са завржтъ изъ гжстъ буренакъ, но кржвопійникъ тамъ ги придябва, на майката врата приекршва, топла ѝ кржвъ испива, а дребнитѣ пици въ дупката си ги влече.

О егъ ти изъ еданъ пжтъ гржмъ гржмна, трясакъ трясна, свѣт-кавица свѣтна, отъ страхъ сичко живо са стрѣсна и на мѣстото си замржзна, а птици полѣтяха още по-нависоко — на въз-богъ. Що ли е това? Да ли е тозъ гржмъ отъ небе, този трясакъ отъ облакъ и тжзъ свѣткавица отъ молніе? Но ахъ! то не бѣ гржмъ отъ небе, трясекъ отъ облакъ, свѣтлина отъ свѣткавица, най ми бѣше гржмъ отъ страшни топове, трясакъ отъ пушка и свѣтлина отъ силни огньове. Чуди са сѣки и са май, да ли не ще е това царска веселба, да ли е шенликъ за миръ и свобода, или ще е новъ царъ на тронъ сѣдналъ? . . . Но стой! Що са чува? шо е това? топъ гржмва - гюлле фучи, пушка пуква - куршюмъ пиши, а помежду силни огньове човѣшки плачове и олепоканія са зачуватъ на сѣкадѣ.

Охъ, та са е страшно моаребе коптисало и да са е силенъ не-пріятель покжртилъ и въ наша земя да е нахлулъ, не е; да са е царъ вржхъ царъ подигнжлъ, бой да са біятъ или за широка божя земя, или за човѣшко право, не е. Злочеста мила родино! това е въ тебе и за тебе, и вржхъ тебе! Страхове, кои са пржскаха и отъ кои хора патимни треперяха, най-сѣтнѣ са сбиха на главата ти! Распали са звѣрски гнѣвъ, пламна опустошителенъ оганъ, даде са свобода на несправедно, крваво, звѣрско отмжщеніе. Турцитѣ побѣсняватъ и размирната година настана!

Размирица въ Тжрновската областъ.

„Дългий редъ отъ неправди, злоупотрѣбленія и безчовѣчности, направени върху гърба на бжлгаретѣ отъ турскитѣ жители, а още повече отъ властѣта, докараха бжлгаретѣ въ таково раздржзнително сжстояніе, отъ което трѣбаше да са избавятъ съ въз-станіе.

Нѣколко младежи не намѣриха друга леснина да обадятъ на срѣдоточното правителство и на великитѣ христіански сили го-